

President Thomas S. Monson

Láska – podstata evangelia

Nemůžeme opravdu milovat Boha, pokud nemáme rádi své souputníky na této cestě smrtelnosti.

Milování bratří a sestry, když náš Spasitel působil mezi lidmi, jistý zvědavý zákoník se Ho zeptal: „Mistře, které jest přikázání veliké v zákoně?“

Matouš zaznamenává Ježíšovu odpověď:

„Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své.

To jest přední a veliké přikázání.

Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“¹

Marek na závěr svého záznamu uvádí Spasitelova slova: „Většího přikázání jiného nad tato není.“²

Nemůžeme opravdu milovat Boha, pokud nemáme rádi své souputníky na této cestě smrtelnosti. A stejně tak nemůžeme mít v plné míře rádi své bližní, pokud nemilujeme Boha, Otce nás všech. Apoštol Jan nám říká: „Totož přikázání máme od něho, aby ten, kdož miluje Boha, miloval i bratra svého.“³ My všichni jsme duchovní děti našeho Nebeského Otce, a jako takoví jsme bratři a sestry. Když budeme mít tuto pravdu na paměti, bude snazší chovat lásku ke všem Božím dětem.

Láska je ve skutečnosti samotnou podstatou evangelia a Ježíš Kristus je náš Příklad. Jeho život byl odkazem lásky. Nemocné uzdravoval; utiskované pozvedal; hříšníky zachraňoval. Na konci Ho rozlícený dav připravil o život. Přesto se z pahorku Golgoty ozývají Jeho slova: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí“⁴ – vrcholné vyjádření soucitu a lásky ve smrtelnosti.

Existuje mnoho vlastností, které jsou projevem lásky – například laskavost, trpělivost, nesobeckost, porozumění a odpuštění. Ve všech našich vztazích s lidmi nám tyto i jiné podobné vlastnosti pomáhají dávat najevo lásku, kterou chováme v srdci.

Naše láska se obvykle projevuje v každodenním kontaktu s druhými. Nejdůležitější je naše schopnost rozpoznat něčí potřeby a poté na ně reagovat. Vždy se mi líbila myšlenka vyjádřená v této krátké básni:

*Byla noc a já jsem plakal,
neboť zrak mi nebyl k ničemu,
a slepý jsem byl vůči druhým;
Nikdy jsem však nezalitoval,
aniž zármutek bych pocítil,
že bych byl až příliš laskavým.⁵*

Nedávno jsem se dozvěděl o dojemném příkladu ohleduplné laskavosti, který měl nepředvídané důsledky. Psal se rok 1933 a kvůli Velké hospodářské krizi bylo pracovních příležitostí poskrovnu. Stalo se to ve východní části Spojených států. Arlene Bieseckerová právě dostudovala střední školu. Po dlouhém hledání zaměstnání nakonec našla práci jako švadlena v továrně na oděvy. Dělnice byly placeny jen za jednotlivé správně zkompletované kusy, které ten den sešily. Čím více kusů sešily, tím lépe byly placeny.

Jednoho dne, krátce poté, co Arlene začala v továrně pracovat, narazila na určitý pracovní postup, který jí dělal těžkou hlavu, a byla z toho nešťastná. Seděla u šicího stroje a snažila se rozpárat neúspěšně sešitý kus oblečení, na kterém pracovala. Připadalo jí, že není nikdo, kdo by jí pomohl, protože ostatní švadleny se rychle snažily vyrobit co nejvíce kusů. Arlene se cítila bezradná a zoufalá. Začala potichu plakat.

Naproti Arlene seděla Bernice Rocková. Byla starší a jako švadlena zkušenější. Když si všimla Arleniny úzkosti, přerušila práci, přešla k Arlene a laskavě jí vše vysvětlila a se vším pomohla. Zůstala u ní, dokud si Arlene nebyla jistá, že daný kus dokáže úspěšně zkompletovat. Bernice se pak vrátila ke svému stroji, ačkoli přišla o možnost sešít kusy oblečení, které by jinak zvládla, kdyby Arlene nepomáhala.

Díky tomuto jednomu skutku ohleduplné laskavosti se z Bernice a Arlene staly přítelkyně na celý život. Obě se nakonec vdaly a měly děti. Někdy v 50. letech dala Bernice, která byla členkou Církve, Arlene a její rodině Knihu Mormonovu. V roce 1960 byli Arlene a její manžel a děti pokřtěni jako členové Církve. Později byli

zpečetění ve svatém chrámu Božím.

Díky soucitu, který Bernice projevila tím, že ochotně pomohla někomu, koho neznala, ale kdo měl těžkosti a potřeboval pomoc, se nyní bezpočet jedinců, žijících i mrtvých, raduje ze spásných obřadů evangelia.

Každý den našeho života jsou nám poskytovány příležitosti k tomu, abychom lidem kolem sebe projevili lásku a laskavost. President Spencer W. Kimball řekl: „Musíme pamatovat na to, že tito smrtelníci, které potkáváme na parkovištích, v kancelářích, ve výtazích i jinde, jsou onou částí lidstva, kterou nám Bůh dal, abychom ji měli rádi a sloužili jí. Moc nám neprospěje, když budeme mluvit o bratrství všech lidí, ale když za své bratry a sestry nebudeme považovat ty, kteří jsou kolem nás.“⁶

Příležitosti projevit lásku přicházejí často nečekaně. Jeden příklad takové příležitosti se objevil v novinovém

článku v říjnu roku 1981. Lásku a soucit popisované v tomto článku na mě natolik zapůsobily, že mám tento výstřížek již přes 30 let schovaný.

V článku se píše, jak letadlo společnosti Alaska Airlines, které letělo bez mezipřistání z Anchorage na Aljašce do Seattlu ve Washingtonu a v němž bylo 150 pasažérů, bylo odkloněno k odlehlému aljašskému městu, aby přepravilo těžce zraněného chlapce. Dvouletý chlapec si vážně poškodil tepnu na paži, když při hře u svého domu upadl na skleněný střepek. Město leželo 725 kilometrů jižně od Anchorage a zcela jistě se nenacházelo na trase tohoto letadla. Zdravotníci, kteří k chlapci dorazili, ale vyslali zoufalou žádost o pomoc, a tak byl let odkloněn, aby dítě vyzvedli a přepravili do Seattlu, kde se o něj mohli postarat v místní nemocnici.

Když letadlo přistálo poblíž tohoto odlehlého města, zdravotníci řekli

pilotovi, že chlapec krvácí tak silně, že by let do Seattlu nejspíš nepřežil. Bylo rozhodnuto, že se poletí dalších 320 kilometrů jiným směrem, do aljašského Juneau, nejbližšího města s nemocnicí.

Když byl chlapec dopraven do Juneau, zamířilo letadlo s několikahodinovým zpožděním do Seattlu. Ani jeden pasažér si nestěžoval, i když většina z nich zmeškala schůzky a navazující lety. Ba co víc, jak minuty a hodiny ubíhaly, uspořádali finanční sbírku a vybrali pro onoho chlapce a jeho rodinu nemalou částku.

Když letadlo přistávalo v Seattlu, pasažéři propukli v jásot, když jim pilot oznámil, že dostal rádiovou zprávu, že chlapec bude v pořádku.⁷

Vybavují se mi tato slova z písem: „Pravá láska je čistá láska Kristova ... a kdokoli bude posledního dne shledán, že ji má, s tím bude dobře.“⁸

Bratři a sestry, jedny z největších příležitostí k projevení lásky máme mezi zdmi svého vlastního domova. Lásku má být skutečným jádrem rodinného života, a přesto tomu tak někdy není. Může se v něm vyskytovat až příliš mnoho netrpělivosti, příliš mnoho dohadování, příliš mnoho potyček, příliš mnoho slz. President Gordon B. Hinckley si povzdychl: „Proč se [ti], které máme [nejradši], tak často stávají terčem našich nevlídných slov? Proč někdy [mluvíme] jakoby s dýkami, které tnou do živého?“⁹ Odpovědi na tyto otázky se mohou u každého z nás lišit, ale podstatné je to, že na důvodech nezáleží. Máme-li dodržovat přikázání mít jeden druhého rádi, musíme se jeden k druhému chovat laskavě a s úctou.

Samozřejmě, že nastanou chvíle, kdy budeme muset druhé ukáznit. Pamatujme ale na rady obsažené v Nauce a smlouvách – zejména na

to, že když musíme někoho pokárat, projevíme mu poté větší lásku.¹⁰

Doufám, že se budeme snažit být vždy ohleduplní a citliví k názorům, pocitům a okolnostem lidí kolem sebe. Nikoho neponižujeme ani neznevažujeme. Naopak budme soucitní a druhé povzbuzujeme. Musíme být opatrní, abychom nezklamali něčí důvěru lehkomyšlnými slovy či skutky.

Ruku v ruce s láskou má jít odpuštění. V rodině i mezi přáteli se mohou vyskytnout zraněné city a vzájemné

neshody. Jak jsem již řekl, ve skutečnosti nezáleží na tom, jak vážná byla prvotní příčina. Nemůžeme a nemáme dopustit, aby nás to rozežírало, bolelo a nakonec zničilo. Obviňování udržuje rány otevřené. Pouze odpuštění uzdravuje.

Jednou mě navštívila jedna milá dáma, která je již po smrti, a nečekaně mi vyprávěla o několika věcech, kterých litovala. Mluvila o tom, co se přihodilo před mnoha lety se sousedním farmářem, který byl kdysi dobrým

přítelem, ale s nímž měli s manželem často nějaké neshody. Jednou je farmář požádal, zda by nemohl chodit na své pole zkratkou přes jejich pozemek. V té chvíli přerušila své vyprávění a chvějícím se hlasem řekla: „Bratře Monsone, já ho tehdy, ani nikdy potom, nenechala jít přes náš pozemek, a on musel chodit na své pole tou delší cestou. Udělala jsem chybu a lituji toho. Již zemřel, ale tak moc bych si přála, abych mu mohla říci: ‚Omlouvám se.‘ Tak moc bych si přála, abych dostala druhou šanci být laskavá.“

Když jsem ji poslouchal, na mysli mi vytanul smutný postřeh Johna Greenleafa Whittiera: „Ze všech smutných slov, jež člověk může vyslovit, nejsmutněji vskutku zní: *„Mohlo to tak být!“*“¹¹ Bratři a sestry, budeme-li se k druhým chovat s láskou a s laskavou ohleduplností, pak se takovým výčitkám vyhneme.

Láska se projevuje mnoha zjevnými způsoby – úsměvem, mávnutím, laskavým slovem nebo komplimentem. Jiné projevy mohou být nenápadnější – například když projevíme zájem o to, co dělá ten druhý, když laskavě a trpělivě učíme nějaké zásadě či když navštívíme nemocného nebo člověka upoutaného na lůžko. Těmito slovy

Videň, Rakousko

President Boyd K. Packer

President Kvora Dvanácti apoštolů

a skutky, i mnohými dalšími, můžeme projevovat lásku.

Dale Carnegie, známý americký spisovatel a lektor, byl přesvědčen, že každý má v sobě „moc zvýšit celkovou sumu štěstí na světě ... tím, že prohodí pár slov upřímného uznání s někým, kdo se cítí opuštěně nebo zklamaně“. Řekl: „Možná, že vy zítra zapomenete na laskavá slova, která jste dnes řekli, ale příjemce těchto slov si jich možná bude cenit celý život.“¹²

Kéž začneme teď, právě dnes, vyjadřovat lásku všem Božím dětem, ať již jsou to členové naší rodiny, naši přátelé, pouzí známí nebo úplně neznámí lidé. Jakmile každé ráno vstaneme, rozhodněme se, že ať nás potká cokoli, budeme reagovat s láskou a s laskavostí.

Bratři a sestry, láska, kterou k nám chová Bůh, přesahuje naše chápání. Díky této lásce poslal svého Syna, který nás natolik miloval, že za nás dal život, abychom mohli mít věčný život. Když tento jedinečný dar pochopíme, srdce se nám naplní láskou k Věčnému Otci, ke Spasiteli i k celému lidstvu. Aby tomu tak mohlo být, o to se upřímně modlím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Matouš 22:36–39.
2. Marek 12:31.
3. 1. Janova 4:21.
4. Lukáš 23:34.
5. Neznámý autor, citováno v: Richard L. Evans, „The Quality of Kindness“, *Improvement Era*, May 1960, 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 483.
7. Viz „Injured Boy Flown to Safety“, *Daily Sitka Sentinel* (Alaska), Oct. 22, 1981.
8. Moroni 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, „Let Love Be the Lodestar of Your Life“, *Ensign*, May 1989, 67.
10. Viz Nauka a smlouvy 121:43.
11. „Maud Muller“, *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1878), 206; zvýraznění přidáno.
12. Dale Carnegie, citováno například v: Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), 54.

Svědectví

Chtěl bych se s vámi podělit o pravdy, které nejvíce stojí za to znát.

Období válek a nejistot svým způsobem více zaměřují naši pozornost k tomu, co je skutečně důležité.

Druhá světová válka pro mě byla dobou velkého duchovního nepokoje. Svůj domov v Brigham City v Utahu jsem opouštěl jen se zárodky svědectví a měl jsem pocit, že potřebuji něco víc. V podstatě celý náš poslední ročník na střední škole byl v průběhu několika týdnů vyslán do válečné oblasti. Když jsem sloužil na japonském ostrově Ie Šima, severně od Okinawy, potýkal jsem se s pochybami a nejistotou. Toužil jsem po osobním svědectví o evangeliu. Toužil jsem *vědět!*

Během jedné bezesné noci jsem vyšel ze stanu a vstoupil do bunkru, jehož stěny tvořily řady 190litrových barelů od paliva naplněných pískem a naskládaných jeden na druhém. Bunker neměl střechu, a tak jsem si vlezl dovnitř, pohlédl na oblohu plnou hvězd a poklekl k modlitbě.

Téměř uprostřed věty se to přihodilo. Nedokázal bych vám popsat, co se přihodilo, i kdybych sebe víc chtěl. Nedokáži to nijak vyjádřit, ale dnes je to stejně jasné, jako to bylo oné noci před více než 65 lety. Poznal jsem, že to je velmi důvěrný a osobní projev.

Konečně jsem to věděl sám za sebe. *Věděl* jsem to s jistotou, protože mi to bylo dáno. Po nějaké chvíli jsem z bunkru vylezl a šel jsem, jako kdybych se vznášel, zpět do postele. Zbytek noci jsem strávil naplněn pocitem radosti a úžasu.

Místo, abych si myslel, že jsem nějak výjimečný, říkal jsem si, že když jsem toto svědectví obdržel já, může ho obdržet každý. Stále tomu věřím. V následujících letech jsem porozuměl tomu, že taková zkušenost je zároveň světlem hodným následování, i břemenem, které neseme.

Chtěl bych se s vámi podělit o pravdy, které nejvíce stojí za to znát, o to, co jsem poznal a zažil za téměř 90 let svého života a více než 50 let služby jako generální autorita. Mnohé z toho, co jsem poznal, spadá do kategorie toho, co se nedá učit druhé, ale čemu se dá naučit.

Poznání, které má věčnou hodnotu, získáváme, podobně jako většinu toho, co má velkou hodnotu, pouze skrze osobní modlitbu a přemítání. Ty, společně s půstem a studiem písem, přívzovou vnuknutí a zjevení a našeptávání Svatého Ducha. Takto získáváme ponaučení z výsosti, zatímco se učíme předpis za předpisem.